

joana

Vina je lovec.

Mé vědomí se mi vysmívalo a osopovalo se na mě jako nedůtklivé děcko.

Je to všechno tvoje vina, šeptal ten hlas.

Zrychlila jsem krok a dohonila skupinku. Němci nás vodili mimo polní cesty, když nás našli. Cesty byly vyhrazeny armádě. Tou dobou ještě nebyly vydány příkazy k evakuaci a každý, koho chytili na útěku z Východního Pruska, dostal cejch dezertéra. Ale co na tom? Já dezertovala už před čtyřmi lety, když jsem utekla z Litvy.

Litva.

Odešla jsem v roce 1941. Co se tam dělo teď? Byly ty strašlivé věci šeptané na ulicích pravda?

Došli jsme k pahrbku u cesty. Chlapeček přede mnou zakňoural a ukázal na něj. Přidal se k nám před dvěma dny, vyšel tehdy sám z lesa a beze slova se k nám připojil.

„Ahoj maličký. Kolik je ti let?“ zeptala jsem se ho tehdy.

„Šest,“ odpověděl.

„A s kým tu jsi?“

Odmlčel se a sklopil hlavu. „S babičkou.“

Obrátila jsem se k lesu, jestli se babička náhodou neobjeví taky. „A kdepak ji máš?“ starala jsem se.

Zbloudilý kluk se na mě podíval bledýma, vykulenýma očima. „Nevzbudila se.“

A tak šel ten chlapeček s námi, často pár kroků vpředu nebo

naopak vzadu. Teď se zarazil a ukazoval na hromádku tmavé vlny pod sněhovou pusinkou.

Mávla jsem na ostatní, a když všichni došli až ke mně, doběhla jsem se k zasněžené kupě. Vítr zvedl vrstvu ledových vloček a odhalil mrtvolně modrou tvář ženy, které nejspíš ještě nebylo ani třicet. Ústa i oči měla dokořán, znehybnělé strachy. Prohledala jsem jí zmrzlé kapsy, ale už je někdo šacoval přede mnou. V podšívce kabátu jsem našla její doklady. Nacpala jsem si je pod kabát s tím, že je později předám Červenému kříži, a odtáhla jsem její tělo ze silnice do pole. Byla mrtvá, zmrzlá na kost, ale pomyšlení na to, jak se přes ni převalí tanky, jsem zkrátka nesnesla.

Doběhla jsem na silnici ke skupině. Zbloudilý chlapeček stál uprostřed cesty a všude kolem něj se k zemi snášel sních.

„Taky se nezbudila?“ špitl.

Zavrtěla jsem hlavou a vzala jsem ho za ruku v palcové rukavici.

A pak jsme to oba z dálky zaslechli.

Prásk.

florian

Osud je lovec.

V roji nad námi bzučely motory. Říkalo se jim *Der Schwarze Tod*, Černá smrt. Schoval jsem se mezi stromy. Letadla nebylo vidět, ale cítil jsem je. Blízko. Lapen tmou před sebou i za sebou jsem zvažoval možnosti. Zaduněl výbuch a smrt se připlížila blíž a sápala se po mně prsty z kouře.

Rozběhl jsem se.

Mé nohy se líně vlekly, jen v duchu jsem se řítit kupředu. Přinutil jsem je k pohybu, ale mé vědomí mi viselo na kotníčích a vši silou je poutalo k zemi.

„Jsi nadaný mladík, Floriane.“ To mi řekla matka.

„Jsi Prus. Rozhoduj se sám za sebe, synu,“ nabádal mě otec.

Schválil by má rozhodnutí, nepokáral by mě za tajemství, která teď vláčím přes rameno? Měla by mě matka uprostřed války Hitlera se Stalinem za nadaného, nebo za zločince?

Sověti by mě zabili. Ale předtím by mě mučili – jak? Nacisté by mě taky zabili, ale jen kdyby odhalili můj plán. Jak dlouho bych ho utajil? Ty otázky mě hnaly vpřed skrz studený les, mezi větvemi. Jednu ruku jsem si vrazil v bok, druhou jsem sevřel pistolí. S každým nádechem a krokem se ve mně vzedmula bolest a z rozšklebené rány mi vytryskla vlahá krev.

Hluk motorů utichal. Byl jsem na útěku několik dní a mysl mi podklesávala stejně jako slabé nohy. Unavení a zmožení padali lovci za kořist. Musel jsem si odpočinout. Bolest mě zpomalila, takže jsem jen klusal a nakonec i šel. V hustém větroví

jsem zahlédl haluze skrývající starý sklep na brambory. Vskočil
jsem dovnitř.

Prásk.

emilia

Hanba je lovec.

Na chvílku jsem si odpočinula. Chvilku jsem přece měla, ne? Posunula jsem se po studené tvrdé podlaze jeskyně dozadu. Zem se zachvěla. Vojáci byli blízko. Potřebovala jsem jít dál, ale byla jsem strašlivě utahaná. Byl to dobrý nápad, zakrýt vchod do sklepa v lese větvemi. Nebo ne? Takhle daleko z cesty přece nikdo nesejde. Nebo ano?

Přetáhla jsem si růžovou vlněnou čepici přes uši a pevněji se zachumlala do kabátu. Ostré zuby lednového vzduchu prokously všechny vrstvy, co jsem na sobě měla, a že jich nebylo málo. V prstech jsem ztratila cit. Když jsem otočila hlavu, trhaly se mi kousky vlasů, přimrzlé k límci. A tak jsem myslela na srpen.

Víčka se mi zavřela.

A pak se zase otevřela.

Byl tu ruský voják.

Naklonil se nade mě, posvítíl si a šfouchl mě pistolí do ramene.

Vyskočila jsem a horečně se sápala dozadu.

„*Fräulein*.“ Zazubil se, rád, že jsem naživu. „*Komme, Fräulein*. Kolik ti je let?“

„Patnáct,“ špitla jsem. „Prosím, já nejsem Němka. *Nicht Deutsche*.“

Neposlouchal, nerozuměl nebo nedbal. Namířil na mě pistolí a škubl mě za kotník. „Ššš, *Fräulein*.“ Ústí hlavně mi zasadil pod bradu.

Prosila jsem. Sepjala jsem ruce na břicho a žadonila jsem.
Přiblížil se ke mně.
Ne. To nedopustím. Obrátila jsem hlavu. „Zastřel mě, vojáku.
Prosím.“
Prásk.

alfred

Strach je lovec.

*Ale my stateční vojáci strach stíráme ladným pohybem zá-
pěstí. Smějeme se mu do obličeje, jako oblázek ho kopeme ulicí.
Ano, Hannelore, tyto dopisy si ponejprv uspořádávám v duchu,
neboť své muže nemohu opustit vždy, když na Tebe pomyslím.*

*Byla bys na Alfreda Fricka, námořníka a svého bdělého chlap-
ce pyšná. Dnes jsem zachránil mladou ženu před pádem do
moře. Vlastně o nic nešlo, ale byla mi tolik vděčná, že se ke mně
přimkla a nechtěla mě pustit.*

*„Děkuji vám, námořníku.“ Její vlahý šepot mi ještě dlouho
dozníval v uších. Byla docela hezká a voněla po čerstvých vej-
cích, ovšem takových vděčných a pohledných holek jsem po-
tkal mnoho. Ale kdepak, nic se neboj. Tebe i Tvůj červený svetřík
mám na mysli nejčastěji. Ach, s jakou láskou, jak ustavičně
vzpomínám na svou Hannelore a dny v červeném svetru.*

*Jsem rád, že tu nejsi a nevidíš, co se tu děje. Tvé přesladké
srdce by neuneslo zrádné okolnosti v přístavu Gotenhafen.
Právě v tomto okamžiku střežím nebezpečné výbušniny. Dobře
sloužím Německu. Je mi teprve sedmnáct, leč hrdinství mám
v sobě víc než někteří dvakrát starší. Proslýchá se, že dostanu
medaili, ale já se soustředím jen na boj za Führera a nemám
čas přijímat metály. Metály jsou pro mrtvé, řekl jsem jim.
Dokud jsme naživu, musíme bojovat!*

*Ano, Hannelore, celému Německu dokážu, že jsem uvnitř
opravdu hrdina.*

Prásk.

Nechal jsem dopis, který jsem v duchu sepišoval, být a přidřep jsem si do magacínu v naději, že mě nikdo nenajde. Ven se mi ani trochu nechtělo.